

Nr 3.

Av herr **Elowsson, Nils**, om åtgärder för stävjande av vissa motorcyklisters bullersamma trafik.

I den nutida trafiken strävas allmänt efter att denna skall gå så ljudlöst som möjligt för att inte verka allt för mycket störande. I denna avsikt ha ljudsignalerna från järnvägstågen nästan helt slopats, och beträffande vägtrafiken har för flera år sedan den »tysta trafiken» införts. Härom heter det i vägtrafikstadgans 3 kap., 6 §, 3 mom.:

»Inom tätbebyggt område är avgivandet av ljudsignal ej tillåtet i andra fall än där detta enligt 4 §, 3 mom., eller 5 § erfordras för omkörning eller till förebyggande av fara för person eller egendom.»

Det tillägges, att sådan ljudsignal skall ha jämn, dov ton eller i förekommande fall avges medelst ringklocka. Bekant är också, att bilbesiktningmännen efterhöra hur det förhåller sig härmed. I 2 kap. 2 § heter det, att vägfarande skall uppträda hänsynsfullt mot andra vägfarande och mot dem som bo eller eljest uppehålla sig vid vägen.

Lagstiftaren har sålunda avsett att trafiken bland annat skall vara så ljudlös som möjligt, och i allmänhet rätta sig trafikanterna också efter dessa bestämmelser. Endast en kategori bland dem bryr sig inte alltid om dem.

Det är motoreyklisterna.

Beträffande dem är det som om bestämmelserna om den tysta trafiken inte gällde. Med fullt pådrag och öppet spjäll rusa de ibland fram även inom tätbebyggda samhällen. Ofta är deras framfart vid dylika tillfällen rent öronbedövande, liksom den kan vara livsfarlig både för dem själva och andra.

För alla, vilka äro hänvisade att sova på dagarna — sjukhuspersonal, trafikpersonal, ordningsvakter, nattvakter, polismän, restaurantpersonal, skiftarbetare och andra grupper — är denna helt och hållet onödigt störande framfart till stort men. Det är den också i hög grad för sjuka och äldre personer, vilka få sin ro störd såväl natt som dag.

Den hänsynslöshet, en mängd motoreyklisters lägga i dagen, är helt säkert i flertalet fall beroende på rena tanklösheten, tjusade som de äro av farten och förmågan att driva upp sin maskin till högsta möjliga fart och kraftutveckling. De kraftiga explosionerna bli inte så sällan uttryck för den manhaftighet de själva känna, och ofta är det nog så, att deras självkänsla får ett extra tillskott av styrka, när de få gasa på för fullt.

Hur stort nöje detta än må bereda dem, böra väl ändå inte övriga grupper i samhället lida för det. De borde slippa att ständigt och jämt bli störda av våldsamt motorknatter, helst som sådant alls inte är behövt vid framförandet av motorcykel i ordinär fart.

Med hänvisning till ovan anförda tillåter sig undertecknad därför föreslå,

att riksdagen ville besluta hos regeringen hemställa om åtgärder för att stävja det ofog i ljudavseende, som nu bedrives av en stor mängd motorcyklister.

Stockholm den 11 januari 1949.

N. Elowsson.
